

[Johannes Jensen.]

Socialminister Tak for Tilsagnet om at ned-sætte en Kommission til yderligere at over-veje Forholdene med Hensyn til baade Alders- og Invaliderentemottagere.

Til Slut vil jeg udtale Haabet om, at vore erhvervsøkonomiske Forhold maa blive saadan, at vi til enhver Tid kan byde vore gamle og svage gode Kaar at leve under.

Jeg anbefaler paa mit Partis Vegne dette Forslag saavel som Forslaget om ofentlig Forsorg med de Ændringer, der er vedtaget i Folketinget, til hurtig og velvillig Fremme.

Jørgen Jørgensen: Efter den grundige Gennemgang, som Forslaget nu har været Genstand for fra tre Sider, skal jeg ikke gaa dybere ind paa de enkelte Ting, men jeg vil gerne begynde med at rette en Henstilling til den højtærede Arbejds- og Socialminister som Repræsentant for Regeringen, en Henstilling gaaende ud paa, at jeg synes snart, det var rimeligt, om man fik Gang i Forfatningskommissionens Arbejde.

Nu stilles vi over for et Forslag — her drejer det sig om 430 Mill. Kr. —, hvor Socialdemokraternes Ordfører, det ærede Medlem Hr. Steincke, lod skinne igennem, at der, for saa vidt man havde haft Tid til det, maaske var Mulighed for gennem Forhandling at naa til en fælles Indstilling. Lovforslaget skal være vedtaget inden 1. Juli, derfor er der ingen Tid til Forhandling, hvis man skal blive færdig i rette Tid, og det er af tekniske Grunde nødvendigt.

Derfor vil jeg gerne sige til den højtærede Arbejds- og Socialminister som Repræsentant for Regeringen, at Kampen for Sofaerne lykkedes jo desværre i 1939; men den Behandling, man nu giver Landstinget, er af en saadan Karakter, at jeg ikke synes den kan fortsætte. Enten maa man skaffe andre Arbejdsmuligheder for dette høje Ting — endnu hedder det „dette høje Ting“, selv om man gør, hvad man kan, for at pille det høje væk —, eller ogsaa maa man se at faa Gang i Forfatningskommissionens Arbejde, saa at vi kan faa at vide, om vi har en Opgave eller ikke. Vi er i Øjeblikket kun en Slags Konfirmationsting for Folketingets Beslutninger, og det synes jeg ikke, vi i Længden kan være bekendt. Derfor vil jeg gerne gøre disse Bemærkninger til den højtærede Minister, og jeg haaber, at Ministeren vil lade den gaa videre til rette Adressat.

Det er klart, at et Forslag som dette, der angaar en kvart Million Medborgere, maa dreje sig om mange Penge; det er et

Forslag, hvis hele Mening vi alle principielt maa stille os velvilligt over for.

Jeg skal som nævnt ikke gaa ind paa Detailler, for jeg har i og for sig ikke Ønske om nogen Udvalgsbehandling under de givne Forhold, hvor det ikke er teknisk muligt at faa nogen Ændring foretaget, det kan simpelt hen ikke naas; men naar der fra anden Side er fremsat Ønske om Udvalgsbehandling — saa bevares, som de elskværdige Mennesker vi Konservative altid er, deltager vi naturligvis gerne i en saadan Behandling.

Det gælder om disse Ændringer, at en hel Del af dem, og det er det, der for saa vidt tiltaler mig, betyder en væsentlig teknisk Forbedring af Administrationen; her tænker jeg navnlig paa Fradragsreglerne og den Forenkling, der dør er foregaaet. Det er ingen Kritik af Loven af 1933, som jeg havde den Fornøjelse at administrere i min Kommune i mange Aar — jeg har arbejdet med disse Sager indtil den 1. April i Aar. Men dengang var Forholdet det, at man havde for Skik at regne med, hvor Pengene skulde komme fra, og saa gjaldt der meget stramme Betingelser med Hensyn til selve Beregningen. Denne Skik har man forladt, og derfor kan man maaske gøre det paa denne Maade. I øvrigt er jeg enig i, at dette er en Opfyldelse af et fra mange Sider fremsat Ønske og Krav om, at man ved at ændre Fradragsreglerne skulde komme til det mere fornuftige, at alle var interesseret i selv at medvirke til en bedre Alderdomsforsorg end den, det offentlige alene kan præstere.

Paa samme Maade hilser jeg med Tilfredshed de foreslaaede Regler angaaende Brændsel og Beklædning, et Omraade, hvor vi ved, det i Øjeblikket er meget vanskeligt at skønne. Det er forfærdelig let at træffe et forkert Skøn, saa derfor er det af stor Værdi, at man nu ogsaa faar faste Rammer paa dette Omraade. Hvad angaar Rabatordningens Bortfald, hilser jeg ogsaa dette med Tilfredshed ud fra den Betragtning, at det er nødvendigt, at man faar et klart Overblik over, hvad den enkelte modtager af det offentlige. Som det har været gennem de sidste Aar — og jeg indrømmer, det har været nødvendigt at gøre det paa den Maade —, var det saaledes, at de Mennesker, der havde den letteste Gang til Socialkontoret, ogsaa gik derfra med det største Antal Mærker, hvorimod de, der holdt sig tilbage af naturlig Beskedenhed, i Regelen slap lidt lettere om ved deres Indkøb — de kunde simpelt hen ikke blive saa store. Derfor er det rart, at man nu faar slaaet fast, hvad det offentlige tænker at yde over for Alders-